

เขียน : nichacs

ภาพ : InvernoDaisy

นิยายเรื่อง
ผีในตู้หนังสือ

คำนำผู้เขียน

คิดว่านักเขียนหลายคนคงเคยซ่อนใครไว้ในเรื่องราวที่แต่งขึ้น หรือนักอ่านหลายๆ คนก็คงเห็นเงาของบางคนในหนังสือที่กำลังอ่านอยู่ เรายังก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่ว่าเมื่อเขียนไปนานๆ เข้าก็เกิดคำถามแบบชา ว่าตัวละครที่เราสร้างประกอบขึ้นจากตัวตนของคนที่เรานึกถึงแค่ไหน และสิ่งที่เราคิดตรงกับความเป็นจริงที่คนเหล่านั้นเป็นหรือไม่ เลยเกิดเป็น หนังสือเรื่องนี้ขึ้นมาค่ะ เป็นวิธีบอกรักตัวละครของเราแบบหนึ่ง ว่าถึงจะมีเงาของคนในชีวิตเรามากแค่ไหน เราก็รักตัวละครที่เราสร้างและเห็นเขามีเลือด มีเนื้อ และมีชีวิตเป็นของตนเองค่ะ

ขอบคุณค่ะ

nichacs

คำนำสำนักพิมพ์

การสร้างตัวละครให้มีชีวิตนั้นถือเป็นหนึ่งในเรื่องพื้นฐานสำคัญสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานอย่างงานเขียน แน่นอนว่าหมายถึงการทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมได้อย่างสมจริงผ่านถ้อยคำตัวหนังสือ การสร้างบรรยากาศ หรือก่อประกบทุกองค์ประกอบขึ้นมาเป็นเรื่องราว

ตัวละครที่มีชีวิตไม่จำเป็นต้องบอกเล่าในรูปแบบคนดี อบอุ่น หรือเป็นที่รักเสมอไป เพราะเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นมีหลากหลายมิติ ทั้งความขลาดเขลา เฉยชา หรือนำพรั่งพริ้งก็ล้วนเป็นมนุษย์ทั้งสิ้น

คุณ nichacs คือหนึ่งในนักเขียนที่ผลงานมีบรรยากาศอันเป็นเอกลักษณ์เสมอ ‘ร่างลวงในห้วงฝัน’ เรื่องนี้จะพาทุกท่านไปสัมผัสถึงตัวละครที่มีชีวิต ในรูปแบบที่ทุกท่านไม่เคยคาดคิด

สำนักพิมพ์เดกซ์เพรส

Trigger warning

อาการวิตกกังวล
อาการกลัวเจ็บปวดจากโทรศัพท์

อาเจียน หายใจไม่ออก
การทำร้ายร่างกายตนเอง บาดแผล

เลือด หน้าเหลือง ตพ

อาการซึมเศร้า กลัวถึงการฆ่าตัวตาย
ไม่อยากมีชีวิตอยู่

เลือด การทำร้ายร่างกาย การฆาตกรรม ตพ

ตพ ชิ้นส่วนตพ

#บทนำ

มีคำพูดที่ว่างานเขียนเป็นงานที่โดดเดี่ยว แต่สำหรับใครบางคน อาจไม่เป็นเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น ในโลกของคุณมีตัวละครมากมายที่มีเลือดมีเนื้อโลดแล่นอยู่ในความฝันและจินตนาการ คุณมีเพื่อน มีโลกหลายใบที่คุณสร้างขึ้นมากับมือ หากชีวิตจริงคุณไม่เหลือใคร คุณก็ยังมีเพื่อนในโลกที่คุณสร้างขึ้น

แต่คุณควรจะระวังความคิดของตนเองมากกว่านี้ ระวังว่าการสร้างตัวละครที่มีเลือดมีเนื้อนั้นแฝงไว้ด้วยความเสี่ยงที่คุณไม่มีวันคาดถึง เหตุการณ์บางอย่างไม่ได้เกิดขึ้นโดยง่าย แต่ไม่ได้แปลว่าจะเป็นไปได้ คำพูดและตัวหนังสือของคุณมีเวทมนตร์มากกว่าที่คุณคิด ความตั้งใจอย่างแรงกล้าในการสร้างตัวละครในหนังสืออาจสร้างได้มากกว่าเรื่องราวในหัวของนักเขียนและนักอ่าน

เศษเสี้ยวของผู้คนที่คุณใส่ลงไปในเรื่อง ไม่ได้เป็นแค่เศษเสี้ยว อาจเป็นการหั่นครึ่ง สร้างโมเดลสามมิติ คัดลอกโครงหน้า และใส่ความคิดจิตใจเข้าไป ยิ่งความรู้สึกเข้มข้นรุนแรงเท่าไรก็ยิ่งอันตรายเท่านั้น ตัวละครที่คุณสร้างไม่ได้เป็นของใคร ไม่ได้เป็นของผู้คนต้นแบบตัวละคร แต่ก็ได้เป็นของคุณเองด้วย เพราะตัวละครบางตัวมีชีวิตเป็นของตนเอง

ชาไม่ภูมิใจนักกับงานที่เธอเขียน คนไม่รู้แอบบอกว่างานของเธอตัวละครมีความสมจริง มีรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ รวากับว่าตัวละครของเธอมีอยู่จริง แต่คนใกล้ตัวกลับรู้ว่าตัวละครแต่ละตัวของเธอนั้นมีเศษเสี้ยวของคนในชีวิตจริงปะปนอยู่เต็มไปหมด บางส่วนก็แยกออก บางส่วนก็ไม่ คนใกล้ตัวของเธอไม่มีใครกล้าอ่านงานเขียนของเธอเพราะกลัวจะสัมผัสได้ถึงตัวตนของคนที่พักใจหรือแม้แต่ตัวตนของพวกเขาเอง ชาใส่ตัวตนลงไปในงานขนาดที่ว่าแค่อ่านคำโปรยก็รู้ว่าจะงานแต่ละชิ้นกำลังพูดถึงเหตุการณ์ไหนในชีวิตเธอ

แต่ชาเป็นนักเขียน เธอแก้ไขความเป็นจริงและสร้างสรรค์คำลงในงานเขียนมีทั้งเรื่องจริงและเรื่องแต่ง บางครั้งผู้อ่านก็คิดว่าคำพูดไปดที่เธอคิดได้ตอนกินชาบูเป็นเรื่องจริง บางครั้งผู้อ่านก็คิดว่าสถานที่จริงของบ้านเกิดแฟนเก่าเป็นเมืองในจินตนาการที่เธอสร้างขึ้นมา ไม่มีใครรู้จริงหรอก แม้แต่ตัวของเธอเองก็ไม่ว่าเรื่องไหนคือเรื่องจริง เรื่องไหนเป็นคำลวง เมื่อชาเขียนมาถึงจุดหนึ่ง เธอเองก็เริ่มแยกเรื่องจริงกับเรื่องแต่งไม่ออก

ครั้งหนึ่งเธอเขียนหนังสือถึงเพื่อนสนิทที่ชื่อพราว เรื่องราวหดหู่ เศร้าหมอง ตอนจบเพื่อนจากเธอไปตลอดกาลด้วยการตายไปจากชีวิตของเธอ จนซาเชื่อจริงๆ ว่าพราวไม่มีวันกลับมา แต่วันดีคืนดีพราวก็ส่งข้อความมาหาเธอเพื่อนดึกกินข้าวหลังจากไม่ได้เจอมานาน ซาถึงได้รู้ตัวว่า ผลจากการเอาเรื่องจริงมาปนกับเรื่องแต่ง คนที่ได้รับผลกระทบหนักสุดที่แยกความจริงกับความฝันไม่ออกจะเป็นเธอเสียเอง

ซามีเพื่อนนักเขียนที่รู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ นันท์เป็นหนึ่งในนักเขียนที่ติดตามอ่านงานของซามาตลอด และซาก็อ่านงานของนันท์ทุกเล่มเช่นกัน ทั้งคู่มิอะไรเหมือนกันหลายอย่าง แต่ความแตกต่างก็ชัดเจนตรงที่นันท์ไม่เคยเอาเรื่องราวของตนเองใส่ลงไปในงานเขียน หากคนรู้จักมาอ่านก็ไม่มีทางรู้ว่าเรื่องนี้นันท์เป็นคนเขียน หรือสิ่งที่นันท์เขียนซ่อนความจริงอะไรไว้นั้นจริงๆ แล้วเรื่องราวของนันท์กำลังพูดถึงใคร ไม่มีนักอ่านคนไหนรู้ต่อให้ใกล้ชิดกับนันท์แค่ไหนก็ตาม

หากเรื่องราวที่ซาเขียนคือการตะโกนตัวตนของเธอลงไปในงานเรื่องราวที่นันท์เขียนคือการโกหกหน้าตายที่เธอพยายามซ่อนตัวตนของตัวเองไว้ให้แนบเนียนที่สุด

“แกเคยคิดมั้ยว่าการที่แกใส่ตัวเองไปในหนังสือที่เขียนเยอะๆ มันเหมือนกรีดเลือดเฉือนเนื้อตัวเองลงไปนั่น”

นันท์ถามซาหลังจากอ่านต้นฉบับเรื่องล่าสุดที่ซาส่งให้อ่าน เนื้อหายังไม่สมบูรณ์นัก แต่อ่านดูก็รู้ว่าเกี่ยวกับทริปล่าสุดที่เธอไปเที่ยวเกาหลีมา อ้างอิงสถานที่ชัดเจน แต่อ้างอิงกับคนในชีวิตจริงคนไหน นันท์ไม่รู้ นันท์ไม่ได้รู้จักชาติขนาดนั้น พวกเธอสองคนเหมือนเพื่อนร่วมอาชีพ

มากกว่าเพื่อนสนิทในชีวิตจริง

“ก็ติดอยู่ แต่ทำไม่ได้ เราเขียนเป็นแต่แบบนี้” ชาพูดจบก็ดูตออเมริกาโนหมดแก้ว แล้วถอนหายใจ

ไม่ใช่ว่าซาไม่รู้ว่าปัญหานี้กำลังจะเป็นปัญหาในอนาคต ทุกวันนี้ก็เริ่มส่อเค้าลางแล้วว่าเธอเริ่มเอาตัวตนของคนที่เราเขียนกับตัวละครที่เราสร้างมาปะปนกัน แต่หากใช้สมองคิดวิเคราะห์สักนิด ซาก็ยังพอแยกเรื่องจริงกับเรื่องแต่งได้บ้าง พอจะรู้ตัวว่าไม่มีอาการทางระบบประสาทยังไม่ถึงขนาดสร้างความทรงจำใหม่ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงขึ้นมา อาจจะแค่ความรู้สึกปนเปเวลาอันไหน

“จริงๆ เราก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรกับวิธีเขียนของแกหรอก แค่เป็นห่วงว่าแกเอาแผลสด แผลเปื่อย แผลเป็นมาเขียนแบบนี้ เขียนไปแกไม่กระอักเลือดไปเหอ”

นั่นก็อดตกด้วยความเป็นห่วงปนความใคร่รู้ ซาเขียวของเธอยังไม่พร่องไปเท่าไร เมื่อเทียบกับซาที่เผลอดูตออเมริกาโนพรวดเดียวจนหมดเพราะความคิดหมกมุ่นในหัวตัวเองเมื่อครู่ ถึงแม้เจ้าตัวจะบอกปิดเหมือนไม่มีอะไรก็ตาม

“มันก็ได้ประมาณอะไรขนาดนั้น เวลาลงมือเขียนแล้วอาจจะมึนบ้างที่ที่เรื่องจริงมันชวนให้หงว่งหัวใจ แต่พอผ่านไปสักสามบท เราก็ไม่เห็นมันเป็นเรื่องจริงอีกแล้ว” ซาตอบเสียงเนือย มือหนึ่งเท้าคางดวงตาสีน้ำตาลรูปอัลมอนต์มองโตะสีเทาราวกับว่ามันมีอะไรน่าสนใจมากกว่าคนตรงหน้าจึงไม่ยอมยกหน้ามาสบตานันท์เสียที

“เวลาแกมองตัวละครพวกนั้น แกเห็นคนที่แกเขียนถึงหรือเปล่า” นันท์หรีด้า คำพูดของซาเชื่อได้บ้างไม่ได้บ้าง ก็เหมือนงานเขียน

ของชาเองนั่นแหละ เรื่องจริงปนโกหกจนมั่วไปหมด

“ไม่หรอก ตัวละครของฉันทุกคนมีเลือดเนื้อเป็นของตัวเอง”
ชาเอียงคอ มือขยี้ผมสั้นตรงประบ้าย้อมสีเทาหม่นที่หนีบจนเรียบตรง
ถึงจะพูดออกมาเต็มเสียง แต่ก็ดูไม่มั่นใจในตัวเองนัก

“เราก็อ้างนั่น ถึงจะพอแกะได้ว่าตรงไหนเป็นแกบัง แต่เอา
เข้าจริงเราก็ไม่รู้หรือกว่าแกคิดอะไรอยู่”

“แล้วแกจะถามทำไมว่าเห็นคนที่เขียนถึงมั๊ย” ชาจ้องนั่นที่
หลุดหิดและยังขมวดคิ้วจนตลก

“ก็เพราะไม่รู้ไง เลยสงสัย” นันท์ยิ้มมุมปากข้างเดียว เอามือ
ปิดผมซอยที่ระสายตา เอนตัวพิงพนักเก้าอี้ น่าน้ำมันใสเป็นบ้า

ชาไม่สออารมณ์นักที่ต้องพูดเรื่องนี้ ถึงจะไม่มีใครพูด แต่ตัวเธอ
เองรู้ดีว่าทุกครั้งที่เราเรื่องจริงมาอ้างอิงเป็นงานเขียนมันดูเหมือนเธอไม่มี
จินตนาการหรือความคิดสร้างสรรค์ แต่เมื่อคิดได้ว่าเนื้อเรื่องส่วนที่เธอ
เติมแต่งมานั้นมีอะไรบ้างก็พลอยยิ้มให้ตัวเอง

เรื่องที่เธอเขียนน่าจะเจ๋งกว่าเรื่องจริงตั้งเยอะ ตัวละครของชา
มีเศษเสี้ยวของคนอื่น แต่ก็มีชีวิตเป็นของตัวเอง โลกเล่นอยู่ในหัวเธอ
ตลอดเวลา นั่นแหละ

เช้าวันนี้ชาตื่นมาอย่างเหนื่อยล้า ความฝันเมื่อคืนเหมือนเป็น
เรื่องราวต่อจากคืนเมื่อวาน เธอจำอะไรไม่ได้มากนัก ในความฝันนั้น
นอกจากมีพราวแล้ว ยังมีผู้หญิงอีกคนที่เธอนึกไม่ออกกว่าเป็นใคร ทั้งคู่
อ่านข้อความของชาแล้วไม่ตอบเหมือนกัน แต่พราวไม่ยากเป็นเพื่อน

กับชาแล้ว ส่วนหญิงสาวที่ชามองไม่เห็นหน้ากลับบอกว่า*ไม่เป็นไร พร่าว
ไม่สนใจ แต่ฉันสนใจ* ชารู้สึกถึงสายตาจับจ้องมาจากด้านข้าง สัมผัสจาก
นิ้วมือเย็นเยียบแต่มุมนวลที่หลังคอปลอบโยนชา ชาลุกขึ้นนั่ง รอยต่อของ
ความจริงกับความฝันเลือนราง แสงแดดอบอุ่นยามเช้าลอดผ้าม่านเข้ามา
แต่สัมผัสที่คอยยังไม่จางหายไป

ความฝันที่มีเนื้อความเกี่ยวกับการที่ชาถูกทอดทิ้งเกิดขึ้นเป็น
ประจำ ไม่ใช่แค่กับพราวคนเดียว แต่กับคนมากมายที่ผ่านมาในชีวิตเธอ
ไม่ว่าจะแฟนเก่าหรือเพื่อนสมัยเด็กล้วนแวะเวียนมาหาเธอในความฝัน
เป็นประจำ นานๆ ครั้งถึงจะมีคนแปลกหน้าโผล่เข้ามาในความฝันแบบนี้
ชาพยายามนึกภาพใบหน้าของคนในฝัน แต่ภาพในหัวกลับเป็นเพียง
หญิงสาวไร้หน้าและนิ้วมือเย็นๆ แต่ที่หลังคอประทับในความทรงจำ
ราวกับมันเคยเกิดขึ้นจริง

ชาไม่ร้องไห้หลังจากตื่นนอนเพราะถูกทิ้งในความฝันอีกแล้ว
เพราะความชินชา อย่างมากก็แค่ความรู้สึกกลวงเปล่าในอก เมื่อตื่นขึ้น
เพราะเสียงโครมครามในบ้านเธอก็ไปยังห้องน้ำ ปกติหลังล้างหน้าแปรงฟัน
เธอจะจำความรู้สึกในความฝันไม่ได้แล้ว แต่วันนี้แปลกตรงที่ชายังจำ
ความรู้สึกนั้นได้แม่นยำ คงเป็นเพราะความสงสัยคาใจที่นึกไม่ออกว่าคน
ในฝันเป็นใคร

แต่ชาไม่เคยลืมที่พราวทอดทิ้งเธอ ถึงแม้ชาจะกลับมาเป็นเพื่อน
กับพราวดังเดิมเหมือนหมากระดิกหางให้เจ้าของทุกครั้งที่พราวส่ง
ข้อความมา และทุกครั้งเมื่อพราวอาการแย่งเพราะโรคซึมเศร้า เธอก็จะ
หายไปเสียเฉยๆ เป็นวงจรอุบาทว์ที่เกิดขึ้นมานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่พวก
เธอรู้จักกันมาเป็นสิบปี บางครั้งพราวอาจหายไปหนึ่งสัปดาห์ บางคราว

ก็หายไปครึ่งปี ระยะเวลาไม่น้อยแล้วแต่ความหนักหนาของอาการป่วยทางใจ คราวนี้พราวหายไปสามเดือนแล้ว ชาเหน้อยจะส่งข้อความ เธอไม่คาดหวังแม้กระทั่งการโทรศัพท์ อย่างน้อยพราวคงอ่านข้อความจากแจ้งเตือนเธอ แต่หากโทร.ไปคงเป็นแค่สายที่ไม่ได้รับ พราวมักจะหายไปเพราะเป็นโรคซึมเศร้า ส่วนซาก็เป็น PTSD จากการถูกทอดทิ้ง ซ่างเป็นความสัมพันธ์ที่น่าเวทนาเหลือเกิน โชคดีที่ซาไม่รู้สึกกังวลกับเรื่องของพราวเท่าสมัยก่อน ตอนนี้เธอหวังอย่างเดียวว่าพราวคงไม่หายไปเพราะตายจาก ซาอยู่คนเดียวได้สบายอยู่แล้ว ในหัวของเธอมิ่เรื่องคิดตลอดเวลาจนไม่มานั่งกังวลว่าเมื่อไหร่เพื่อนจะตอบแชตเหมือนเมื่อก่อน

พออายุเลยสามสิบ ซาก็เริ่มชินชากับการจากลา ไม่ว่าจะจากเป็นหรือจากตาย คนที่คุยกันอยู่ดีๆ วันหนึ่งก็อาจจะทะเลาะกันด้วยเรื่องโง่ๆ แล้วเลิกคบกันไป เพื่อนที่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนเพิ่งเจอกันที่งานแต่งงานของเพื่อนก็อาจจะป่วยเป็นมะเร็งแล้วตายจากไปโดยไม่ทันได้ไปเยี่ยม ถ้าวันหนึ่งเป็นพราวที่ตายไป เธอก็คงไม่แปลกใจหากรู้เรื่องที่เกิดขึ้นสามเดือนให้หลังเพราะไม่มีใครติดต่อพราวได้

แน่นอนว่าพราวเป็นหนึ่งในคนที่ซาเก็บตัวตนมาเป็นแรงบันดาลใจให้เธอเขียนหนังสือ พราวได้เป็นตัวละครหลักในหนังสือสยองขวัญของซาอยู่เล่มหนึ่ง ปกเป็นรูปดอกเบญจมาศที่มีดวงตาอยู่ตรงกลาง เธอเอาปมเรื่องการไม่อ่านข้อความของพราวมาเป็นพล็อตเรื่อง ที่เหลือก็สร้างสถานการณ์ต่างๆ มาต่อเติมจนเป็นหนังสือสั้นๆ เล่มหนึ่ง โดยซาสร้างตัวละครชื่อแพรวขึ้นมาเป็นตัวแทนของเธอเอง บางครั้งซาก็รู้สึกผิดกับพราวที่ถูกเธอเอามาสร้างเรื่องสร้างอาชีพอหามาเงินแบบนี้ แต่ศิลปินที่ไหนก็เอาประสบการณ์และความรู้สึกในชีวิตจริงมาเขียนกันทั้งนั้น ถึงคนทั้งโลก

จะค่อนข้างเทเลอร์ สวิฟต์ว่าเขียนเพลงต่ำแพนเก่าทุกคนแล้วอย่างไร มีแต่คนที่สร้างบาดแผลแบบนี้ให้เราเท่านั้นแหละที่จะเป็นแรงขับเคลื่อน ในการสร้างสรรค์งานศิลป์

ชายังติดใจกับความฝันเมื่อคืน คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าคน อื่นคนในความฝันเป็นใคร ขาพยายามนึกว่ามีเพื่อนคนไหนที่มีนิสัยไม่ชอบ อ่านข้อความแบบพร่าวบ้าง แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก ความรู้สึกคุ้นเคย แต่มองไม่เห็นหน้าในความฝันยังวนเวียน อาจเป็นเพราะขาเริ่มจำได้ว่า ความฝันนั้นเกิดขึ้นต่อเนื่องมาสักพักแล้ว สำหรับคนที่ฝันทุกคืนแบบขา ความทรงจำที่ไม่จำเป็นมีอยู่ในหัวมากมายจนน่ารำคาญ ถึงแม้จะจำไม่ได้ เสียส่วนใหญ่ แต่ความรู้สึกบางอย่างก็ติดอยู่ในใจไปทั้งวันเช่นวันนี้ วันดี คืนดีก็นึกเรื่องที่ฝันเมื่อสามเดือนที่แล้วออกเสียอย่างนั้น บางครั้งชาู้ตัว ว่ากำลังฝันอยู่แต่ควบคุมไม่ได้ หรือวันดีคืนดีก็รู้สึกเหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าเคยปรากฏในความฝันมาแล้ว ความฝันและความทรงจำ ก็แปลกประหลาดเช่นนี้แหละ

เมื่อคิดถึงตรงนี้ความรู้สึกบางอย่างในฝันแวบเข้ามาในกระแส ความคิดของขาอีกครั้ง ความรู้สึกคุ้นเคยบางอย่างเกี่ยวกับงานเขียนของ เธอกับความฝัน ไม่แน่ว่าเธออาจจะเคยฝันถึงเรื่องที่เขียนก็เป็นได้? อย่างไรก็ตามเสียขาไม่เคยจำความฝันได้ชัดเจนจนมาเล่าให้ใครฟังได้เป็นฉากๆ อยู่แล้ว

ขาเคยพยายามจะจดบันทึกความฝันหลังจากตื่น ข้างเตียงนอน มีโทรศัพท์มือถือ สมุดโน้ต ปากกา เธอลองมาแล้วครบทุกแบบไม่ว่าจะ อัดเสียง พิมพ์บนจอโทรศัพท์ เขียนด้วยมือลงกระดาษ ทุกวิธีล้วนยุ่งยาก

เมื่อชาติมันมาด้วยอาการจ้วเจีย สุดท้ายแล้วก็มักจะเก็บรายละเอียดในความฝันไม่ได้หมด บางครั้งเต็มไปด้วยรายละเอียดที่แม้แต่นักเขียนอย่างเธอยังไม่รู้จะอธิบายเป็นคำพูดได้อย่างไร อาจจะต้องโทษที่เธอก็วาดรูปไม่ได้เรื่องเองด้วย และพอเวลาผ่านไปสักสองชั่วโมง จากที่จำเรื่องราวได้ครึ่งหนึ่ง ก็อาจจะเหลือแค่หนึ่งในสิบ และจางหายไปในที่สุด

หรือว่าจริงๆ แล้วเรื่องที่ซาเขียนอาจมาจากความฝัน เรื่องราวทั้งหมดนั้นอยู่ในจิตใต้สำนึกของเธอ และชานำมาเรียบเรียงใหม่เป็นตัวหนังสือโดยไม่รู้ตัว พอคิดแบบนี้แล้วก็พอจะเข้าใจจากการทำงานของเธอมีเรื่องจริงปนกับเรื่องแต่ง จริงๆ แล้วทั้งหมดอาจเป็นเพียงเรื่องจริงกับความฝันที่เธอลืมนั่นแหละ ซาถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกับความฝันมากมายในแต่ละวัน

นอกจากใส่คนใกล้ตัวเข้าไปในหนังสือแล้ว ก็มีตัวตนของซา นั่นแหละที่สอดแทรกอยู่ในตัวละครต่างๆ ที่เธอเขียน แพร่มาจากหนังสือเล่มนั้นก็เช่นกัน บางทีเธอก็เหมือนตัวเองใส่ตัวเองไปนิดหน่อย ในบางเรื่องตัวละครหลักสองคนเกิดขึ้นจากการหั่นครึ่งตัวตนของเธอใส่ลงไปผสมกับบางส่วนของคนอื่น ๆ อย่างละเท่าๆ กัน บางเรื่องเธอก็ใส่ตัวเองเข้าไปจนแทบจะเป็นหนังสืออัตชีวประวัติ

ซาเคยชินกับการทำเช่นนี้ในงานเขียนเสียแล้ว แต่ถึงอย่างไรงานเขียนของเธอก็ยังนับเป็นนวนิยาย เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นจริง เรื่องราวของสัตว์ประหลาด นางไม้ ผีในห้อง ทั้งหมดนั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับเธอ หรืออย่างน้อยซาก็ไม่เคยเจอกับตัวเอง แต่ความฝันล่าสุดเริ่มทำให้ซารู้สึกว่าบางอย่างอาจจะกำลังเกิดขึ้นกับเธอโดยไม่รู้ตัว

ชานี้ก็ถึงพราว อยากรู้ว่าพราวเองก็ฝันถึงเรื่องที่เธอเขียนหรือไม่ บางทีมันอาจเป็นความฝันของพราวก็ได้ที่ซาเอามาเขียน แต่คิดไปก็เท่านั้น พราวยังอยู่ในสถานะไม่ติดต่อกับใคร ทักไปถามตอนนี้ก็คงไม่ได้ประโยชน์อะไร

กินข้าวกันไหม

ซาสะดุ้งกับแฉ่งเตือนมือถือ กลับเป็นพราวที่ส่งข้อความมาหา ซาเสียเองรากับได้ยินความคิดของซา

ไปสิ ที่เดิมละ

ซาไร้ซึ่งความละอายใจที่จะตอบข้อความอย่างรวดเร็วถึงแม้พราวจะไม่ตอบเธอมาแล้วสามเดือน อาจเป็นเพราะเธอชินกับการถูกเมินใส่แบบนี้แล้วก็ได้

ซาคิดเอาเองว่าคงเป็นการนัดกินข้าวทั่วๆ ไป สอบถามสารทุกข์สุกดิบ ซึ่งก็เป็นไปเช่นนั้นจนกระทั่งพราวถามถึงหนังสือของซา

“ช่วงนี้เขียนงานเป็นไงบ้าง” พราวถาม ผมยาวเหยียดตรงโดยธรรมชาติเหมือนตัวละครที่ซาเขียนถึงไม่มีผิด ต่างกันตรงที่พราวไม่ค่อยหิวผม

“ก็เรื่อยๆ แต่มีเรื่องแปลกนิดหน่อย” ซาตอบ แต่ในใจคิดว่านี่มันคำถามต้องห้ามชัดๆ เหมือนถามคนทำอีสิสว่าเขียนไปถึงไหนแล้ว โหดร้ายระดับนั้นเลย แต่เพราะเป็นพราว ซาถึงไม่ถือเอาความ

“มีอะไรให้แปลก แกเอาเรื่องใครไปเขียนอีก” พราวถาม ซาไม่กล้าถามว่าพราวอ่านงานเขียนของเธอหรือยัง ถ้าอ่านแล้วคงน่าอายแทบบ้า

“เปล่า เราคิดว่าเราน่าจะฝันถึงงานนะ แต่ไม่แน่ใจว่าฝันแล้ว
เอาไปเขียน หรือว่าเขียนแล้วค่อยไปฝันถึง” ซาเท้าคาง ใช้นิ้วเกี่ยวผม
สีเทาหม่น เมื่อจับคุดอย่างถี่ถ้วนก็จะเห็นว่าสีเริ่มลอกจากครั้งสุดท้าย
ที่เธอเจอกับมันที่ไปนิดหน่อย วันนี้เธอไม่ได้หนีบผม และแต่งหน้าเบาๆ
ซารู้สึกว่าเป็นตัวเองได้มากกว่าเมื่ออยู่กับพราว

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลยนี่ ก็แค่ความฝัน” พราวตอบอย่างไม่ใส่ใจ
ยิ้มบางๆ ยืนยันว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่จริงๆ

“แต่เรารู้สึกค้ำคาแปลกๆ นะ ว่าแต่่นอกจากแกแล้ว เรามี
เพื่อนคนไหนไม่ตอบแชตที่แกรู้จักอีกปะ” ซาถามต่อ ความฝันเมื่อคืน
วนเวียนเหมือนเมฆฝนลอยต่ำในเวลาใกล้เลิกงาน

“จะไปรู้เหรอ เราไม่ได้รู้จักเพื่อนแกทุกคนเสียหน่อย” พราวขำ
เล็กน้อย แม้คำพูดจะเหมือนยอกย้อน แต่ก็ริยาทำทางนุ่มนวล แม้จะรู้จัก
กันมานาน ซาก็ยังรู้สึกแปลกทุกครั้งที่พราวเรียบบร้อยขนาดนี้ในขณะที่
เธอพูดจาตรงไปตรงมา หนักแน่น น้ำเสียงห้วนทื่อ จนบางทีเมื่ออยู่ด้วย
กันมากๆ ซากลับรู้สึกว่ามันเองแข็งแกร่งเกินไป

“ในความฝันก็มีแกอยู่ด้วยนะ แกคุยกับเขาด้วย” ซาพยายาม
เรียบเรียง ไม่รู้จะเล่าเรื่องราวที่เหมือนมีหมอกบังตาตลอดเวลาได้อย่างไร
ภาพของหญิงสาวไร้หนายังคงติดอยู่ในหัว

“อาจจะเป็นเพื่อนในจินตนาการก็ได้ เป็นนักเขียนคงจะมี
เยอะละสิ” พราวพูดยิ้มๆ น้ำเสียงยังนุ่มนวลเช่นเคย หากเปลี่ยนคนพูด
เป็นซา คงเป็นประโยคที่กวนสันไม่น้อย แต่พอพราวพูดกลับดูน่ารัก
เสียอย่างนั้น

“ช่างเถอะ คงเป็นเพื่อนในจินตนาการจริงๆ นั่นแหละ”

ถึงจะตอบไปอย่างนั้น แต่ซาถอนหายใจ เธอไม่กล้าบอกว่า
หลายๆ ครั้งเธอก็แยกเพื่อนในจินตนาการกับคนจริงๆ ไม่ออกเหมือน
กัน และเพื่อนในจินตนาการส่วนมากของเธอก็ไม่ค่อยน่าคบเท่าไร

ตอบอย่าง

#พราว

พราวมีเพื่อนเป็นนักเขียนชื่อซา

เธอเป็นคนไม่ชอบอ่านแชต และมักจะโดนเพื่อนสนิทดังกล่าวบ่นถึงอยู่เป็นประจำ นอกจากซาแล้วยังมีผู้ประสพภัยจำนวนมากที่พราวไม่ได้ตอบแชตอย่างเท่าเทียม สามเดือนที่ผ่านมาพราวหายไปเพราะโรคทางจิตเวชทำให้การติดต่อคนอื่นยากกว่าเดิมเป็นพิเศษ หลายๆ ครั้งเธอนั่งเฝ้าคามองโทรศัพท์สั่นอยู่ตรงหน้า มองแจ้งเตือนที่ดังขึ้นต๊ตๆ กันทำเอาเธอกลั่นหยาใจเพราะไม่รู้จะทำอย่างไรกับการติดต่อผ่านโทรศัพท์ หากคนมาเห็นคงคิดว่าพราวเลือดเย็นเหลือเกินที่นั่งมองสายเรียกเข้าดังต่อเนื่องหน้าตายแบบนั้นได้ แต่หารู้ไม่ว่าในอกมีแต่แรงดันอัดแน่นเพราะหัวใจเต้นรัวจนอยากอาเจียน

พราวไม่เคยปิดแจ้งเตือน เธอแค่เปิดระบบสั่น เสียงครี๊ดๆ ของโทรศัพท์ที่ดังขึ้นทุกครั้งที่ครบคร้ว เพื่อนมัธยม เพื่อนมหาลัย เพื่อนร่วมงาน แม้กระทั่งเจ้านายพยายามติดต่อเธอ เธอจะอ่านแจ้งเตือนจากหน้าจอมือถือ แต่ไม่กดเข้าไปอ่านข้อความ เมื่อยามจำเป็นเธอจะเลือกตอบเฉพาะข้อความที่สำคัญจริงๆ หรือไม่ก็ข้อความที่ไม่สำคัญจนไม่ทำให้

สมองเธอปวดจนแทบระเบิดเมื่อกดเข้าไปอ่าน พรวามือสั่นใจสั่นทุกครั้ง
ที่แสงจากหน้าจอสว่างวาบ ความรู้สึกมากมายที่อธิบายไม่ได้เกิดขึ้น
เมื่อรับรู้ว่ามีคนอยากสื่อสารกับเธอ ความกลัวเสียงแจ้งเตือนห่อหุ้มพรว
เหมือนสัตว์ร้ายในเงามืดที่พร้อมจะกระโจนใส่เมื่อเธอเผลอ ถ้าพรวขยับ
ก่อน มันจะขย้ำ เสียงครี๊ดๆ ตอนมือถือสั่นเหมือนเสียงคำรามของสัตว์ร้าย
ที่ไม่มีตัวตน ส่วนพรวตัวแข็งเหมือนกวางที่ตกใจกลัวเมื่อเจอเสือ

ชาเอาเรื่องของเธอไปเขียนหนังสือ พรวรู้ เธอยังไม่ได้อ่าน
เพราะปกดอกเบญจมาศสีแดงทำเอาเธอขนหัวลุก ยังไม่นับรูปตามากมาย
ที่เธอดูแล้วก็ต้องรีบกดปิด ไม่รู้ว่าเพื่อนของเธอเสียสติไปแล้วหรือไม่
ถึงเอาเธอไปเป็นแรงบันดาลใจเขียนเรื่องสยองขวัญแบบนี้ออกมา และ
เพราะเธอเป็นต้นแบบของตัวละครในหนังสือของชา ทำให้เธอยิ่งไม่อยาก
รับรู้ภาพของเธอในหัวชาเป็นเช่นไร มันจะเหมือนตัวพรวเองแค่ไหน
เชียว แล้วส่วนไหนคือสิ่งที่ชาคิดว่าพรวเป็น ส่วนไหนคือเรื่องแต่ง เธอ
จะแยกออกได้อย่างไร ไม่ว่าเธอจะเป็นสิ่งนั้นหรือไม่ก็ตาม พรวคิดว่าการ
รับรู้ถึงพรวในเรื่องแต่งกับพรวในความเป็นจริงในสายตาของชา ไม่ว่า
แบบไหนก็ล้วนทำให้รับยาก

ชาคงไม่เอาเรื่องทั้งหมดของเธอไปเขียนจริงๆ หรือไม่ใช่ไหม

พรวมองหนังสือของชาที่ดูจากดาวอังคารก็รู้ว่าเขียนถึงเธอ
ถึงใจจะบอกว่ากลัวหน้าปก แต่ก็ซื้อมาเก็บไว้แม้ไม่คิดจะอ่าน เธอห่อปก
ด้วยกระดาษน้ำตาลเพื่อที่จะไม่ต้องเห็นสายตาในรูปปกจ้องกลับมา
หนังสือเล่มนั้นวางอยู่บนโต๊ะทำงานของเธอ ข้อนกับกองหนังสือที่พรว
ต้องไว้งานหนังสือรอบล่าสุด แต่การมีอยู่ของมันตะโกนร้องเรียกร้อง
ความสนใจจากพรวตลอดเวลา

หนังสือเหล่านั้นก็เหมือนกับความรู้สึกไม่สบายใจบางอย่างที่เธอ ซ่อนรวมๆ กองไว้ด้วยกันเพราะไม่อยากแคะต้อง แต่ก็ไม่กล้าเอาไปทิ้ง พรวรไม่อยากรับรู้ถึงการมีอยู่ของความรู้สึกมากมายที่ไม่เข้าใจ บางอย่าง ถ้าเธอเข้าใจอาจจะทำให้ชีวิตง่ายขึ้น แต่บางอย่างพรวรคิดว่าลึ้มๆ มันไป เสียดีกว่าเพื่อความง่ายของชีวิตเธอเอง เธอจึงเลือกที่จะปิดมันทิ้งไป ทั้งหมดแทนที่จะมานั่งเลือกสรรและเสียเวลากับความรู้สึกที่ไม่จำเป็น แต่ บางอย่างพรวรก็ลืมนั่นไปโดยไม่ได้ตั้งใจ และนั่นอาจจะส่งผลกับชีวิต มากกว่าที่เธอจะจินตนาการออก เพราะเรื่องบางเรื่องที่พรวรลืมนั่น มากมายเสียจนเธอคงจินตนาการไม่ออกว่ามันจะส่งผลอย่างไรกับชีวิต ในภายหลัง

พรวรฝันเห็นตัวเอง เธอฝันว่าเห็นตัวเองจากมุมมองบุคคลที่สาม กำลังพูดคุยกับซา ในความฝันพวกเธอนัดเจอกันที่ร้านประจำ พรวรถาม ซาเรื่องงานเขียน แต่ก่อนที่ซาจะตอบ พรวรในความฝันก็กลับหันมา สบตาเธอเอง ราวกับรู้ว่าพรวรกำลังฝันเห็นตัวเองและพรวรในฝันก็รู้ว่า เธอแอบดูอยู่ ใบหน้าที่เหมือนเธอกำลังยิ้มน้อยๆ เมื่อสบตา พรวรรู้สึก เหมือนใบหน้านั้นดูเยือกเย็นและมั่นใจกว่าเธอ

พรวรตกใจจนสะดุ้งตื่น ความรู้สึกถูกจ้องมองทิ่มแทงชัดเจน เหนือทว่มจนเสื่อเปียกแนบลำตัว อาจเป็นเพราะเธอเผลอหลับไปตอน อ่านหนังสือ อาจเป็นเพราะนี่คือบ้ายเก่าๆ วันอังคาร อาจเป็นเพราะเธอ หลับไปโดยไม่ได้เปิดแอร์หรือพัดลม ห้องเจียบสนิทจนได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาของนาฬิกากำลังเดิน ลำคอเหนียวหนืดจนพรวรต้องหยิบขวดน้ำ ใกล้เคียงขึ้นมาดื่ม ที่มุมห้องของเธอเป็นโต๊ะเครื่องแป้ง ถึงแม้จากบนเตียง

ที่พรานนอนอยู่จะมองไม่เห็นเงาสะท้อนของตนเองในกระจกตรงมุนั้น แต่เธอก็เลือกที่จะไม่มองว่าในกระจกสะท้อนเห็นอะไรบ้าง พลังนึกขอบคุณที่อย่างน้อยก็ไม่เห็นใบหน้าตัวเอง เพราะตอนนี้พรานเกิดกลัวว่า ใบหน้าของเธอในกระจกจะเยือกเย็นเหมือนใบหน้าที่จ้องกลับมาในความฝัน ถึงขนาดกลัวว่าใบหน้าของเธอในกระจกจะยิ้มกลับมาด้วย

ห้องนอนของพรานค่อนข้างเรียบร้อย ด้านซ้ายมีตู้เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้ง ถัดมาด้านขวาเป็นโต๊ะทำงานและเตียงนอน ไม่มีชอกมูอะไรน่ากลัว ข้าวของเครื่องใช้มีไม่มาก หนังสือราวๆ ยี่สิบเล่มกองเป็นระเบียบบนโต๊ะทำงาน สมุดบันทึกปกผ้าสีแดงและดำอย่างละเล่ม แต่พรานรู้สึกเหมือนถูกจ้องอยู่ ขนที่หลังคอลุกชัน ห้องนอนที่ไม่ได้เปิดทั้งแอร์และพัดลมเจียบบจนเธอได้ยินแต่เสียงนาฬิกาตังเป็นจังหวะผสมผสานกับเสียงหัวใจของเธอเองที่ตังตึกๆ พรานรู้สึกว่ห้องเจียบบเกินไปจนเธอเครียด ใบหน้าเกร็งไปหมดจากการขมวดคิ้วและความวิตกกังวล

พรานถอนหายใจหลังจากลมหายใจติดขัดมานาน เธออยู่กับตัวเองมากเกินไปแล้ว อาจจะถึงเวลาที่จะจัดการตัวเองให้เรียบร้อยแล้วกลับมาเข้าสังคมเสียบ้าง พรานหยิบโทรศัพท์มือถือเลื่อนหาชื่อของซา แอปส่งข้อความสี่เหลี่ยมเต็มไปด้วยแจ้งเตือนจำนวนมากที่พรานไม่กดเข้าไปอ่าน เมื่อถึงเวลาเธอจะตอบเองทีละคน

กินข้าวกันไหม

พรานากลั่นใจส่งข้อความไป หลังจากกวาดสายตาอ่านข้อความหนักซ้ายจากซา พยายามทำเป็นไม่สนใจแล้วบอกตัวเองว่าเดี๋ยวค่อยไปคุยเมื่อเจอตัว

ไปสิ ที่เดิมละ

ข้อความตอบกลับของซาแดงกลับมาแทบจะในทันทีหลังจาก
พรารส่งข้อความทำเอาเธอตกใจ และเมื่อนึกถึงคำว่าที่เดิม ภาพความฝัน
เมื่อครู่ก็ย้อนกลับเข้ามาในหัว ภาพของพรารในฝันที่จ้องเธอกลับมา
ระหว่างคุยกับซา

พรารจำรายละเอียดไม่ได้มากนัก อย่างน้อยเธอก็หวังว่าตนเอง
จะไม่ใส่เสื้อสีแดงกับพรารในฝัน หรืออย่างน้อยซาก็จะไม่พูดเรื่องเดียว
กับที่พวกเธอพูดคุยกันในฝัน

“ช่างเถอะ คงเป็นเพื่อนในจินตนาการจริงๆ นั่นแหละ”

ซาตอบพรารหลังจากพูดคุยเรื่องที่ซาฝันแปลกๆ พรารกำลัง
ปั่นหน้านิ่ง พุดจาสงบนุ่มนวลเหมือนที่ตัวเองเป็นยามปกติ พรารเกร็ง
ไปหมด ในใจกังวลว่าซาจะต้อออกหรือไม่ว่าเธอจิตใจไม่มั่นคงเลยสักนิด
ไม่ได้มีสมาธิกับบทสนทนาของซาเท่าไรหรอก เพราะบทสนทนาและ
สิ่งที่เกิดขึ้นคล้ายกับในความฝันของเธอมาก ที่พรารใช้คำว่าคล้าย เพราะ
เธอจำเหตุการณ์ไม่ได้ทั้งหมด ถ้าพูดว่าเหมือนอาจจะพูดได้ไม่เต็มปาก
แล้วถ้ามันเหมือนกันทุกอย่างล่ะ?

รอบๆ ตัวพรารเป็นร้านค้าเสื้อผ้าในห้างสรรพสินค้า ร้านกาแฟ
ที่นั่งอยู่เป็นร้านที่ออกแบบให้เปิดโล่ง ไม่มีกำแพงกันมิดชิด ผู้คนเดิน
ผ่านไปผ่านมาสามารถมองเห็นพรารได้ทั้งหมด เธอพยายามจะไม่คิดถึง
ความรู้สึกที่ถูกจ้องมอง พรารไม่กล้าหันหลังไปมุดเดียวกับที่เธอสบตากับ
ตนเองในความฝัน แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้ พรารกลั้นหายใจก่อนจะหันไป

ด้านหลังเธอเป็นร้านเสื้อผ้าอีกร้าน ไม่มีใครยืนมองเธอ มีเพียง
แค่หุ่นใส่เดรสสีเงินต้อนรับเทศกาลปีใหม่นั้น นอกจากวิกผมยาวสีดำ

แล้วก็ไม่มีอะไรเหมือนเธอสักนิด วันนี้พราวใส่เดรสสีน้ำเงินผ้าลินิน ผมยาว ถักเป็นเปียเดียวพาดมาที่อกด้านซ้าย

และแล้วภาพในความฝันของพราก็เหมือนจะชัดเจนขึ้นนิดหน่อย ในความฝันเธอไม่ได้ถักเปีย พราวผ่อนคลายใจด้วยความโล่งอก ในฝันนั้นไม่ใช่เธอหรอก ดวงตาเรียวล้ำลึกและมั่นใจ ดูแข็งแกร่งกว่าพราวมากนัก สายตามั่นใจแบบนั้นพราวทำไม่เป็นหรอก รอยยิ้มหวานนั้นก็ด้วย

พราวเลิกคิดและพยายามจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นหนังสือเล่มที่ซาเขียนจบแล้วแทน พราวพยายามนึกว่าเรื่องไหนที่ดูไม่น่าจะเกี่ยวกับเธอบ้าง แต่เพราะเธอไม่เข้าใจเซเชียมึเดียมาเป็นเวลานาน นอกจากหนังสือที่เขียนถึงเธอแล้ว พราวจำเรื่องอื่นที่ซาเขียนไม่ได้เลย

“ปกติแรงบันดาลใจในการเขียนของแกมาจากตัวเองทั้งนั้นเลยเธอ” พราวถาม พยายามทำน้ำเสียงให้เป็นปกติสุดๆ เธอไม่ค่อยมั่นใจ แต่จากท่าทีของซา พราวคิดว่าเธอน่าจะทำได้ดี

“ก็ใช่จริงๆ แล้วเรื่องที่แต่งก็เยอะมากเลยนะ แต่คนอ่านชอบคิดเอาเองว่าเรื่องไหนเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเป็นเรื่องแต่ง จริงๆ แล้วไม่มีใครรู้หรอก เรายังไม่แน่ใจเลย” ซาเอาสองมือลูบหน้าอย่างเหนื่อยล้า ผมสีเทาหม่นที่เริ่มหลุดและใบหน้าที่มีเครื่องสำอางอย่างขอไปที่ทำเอาพราวขำที่ซาเอามือลูบหน้าอย่างไม่ใช่ใจสักนิด แถมยังบ่นยาวเหยียด ซาทำตัวตามสบายเสียนพราวอิจฉา นึกสงสัยว่ามาศาร่าบนขนตาจะหลุดติดมือซาออกมาไหมถ้าหากเธอลูบหน้าแรงเกินไป

“คนอ่านจะไปรู้ได้ไงว่าเรื่องไหนจริงหรือไม่จริง ก็คิดกันไปเองทั้งนั้นแหละน่า” พราวตอบยิ้มๆ แต่ในใจยังกังวลอยู่ว่าถ้าหากเธอเป็นคนอ่านเองก็คงบอกไม่ได้เหมือนกันว่าเรื่องจริงคืออะไร

“ว่าแต่แกอ่านแล้วรู้ปะว่าเรื่องไหนจริง—” พุดจบซาก็หยุดกะทันหัน ทำหน้าราวกับโดนน้ำร้อนลวก

“เราไม่เคยอ่านงานแกเลย” พรารรีบตอบ แม้น้ำเสียงร้อนรน แต่ไม่ลืมที่จะทำหน้าสงบราบเรียบด้วยความทรงจำของกล้ำเนื้อ เธอเองก็กลัวที่จะอ่านงานของซาเช่นกัน

“อ้อ จั้นเหรอ แหะๆ ถ้าอ่าน เราแนะนำเล่มนี้ๆ” ซาเปิดรูปในมือถือให้ดู เป็นภาพภูเขายามค่ำคืน

“เรื่องนี้ที่เขียนเกี่ยวกับชีวิตที่ต่างประเทศใช่ไหม” พรารถามต่อ ดีใจที่หัวข้อสนทนาเปลี่ยนเป็นเรื่องอื่น

“ใช่ เรื่องนี้ก็ป็นอีกเรื่องที่คนอ่านคิดเอาเองว่าเรื่องจริงป็นเรื่องแต่ง และเรื่องแต่งป็นเรื่องจริง” ซาพูดซ้ำๆ แต่สายตาดูเย็นซาแปลกๆ

“แล้วเรื่องนี้มีเพื่อนในจินตนาการก็คน” พรารเริ่มพูดไปเรื่อย เพราะจริงๆ แล้วเธอก็อยากรู้ว่าส่วนไหนที่ป็นจริงบ้าง

“สไปยลส์ ไม่บอก ไปอ่านเองแล้วค่อยมาคุยกัน” ซายิ้มกว้าง ดูดออเมริกาโนในมือจนหมดแก้ว

“ได้เลย ขอทำความรู้จักเพื่อนในจินตนาการของแกหน่อยนะ” พรารตอบเสียงเบา ก่อนจะพลอกลิ้นหายใจ รู้สึกว่าประโยคที่พูดไปมีบางอย่างไม่ถูกต้อง คำว่าเพื่อนในจินตนาการชวนให้รู้สึกมีตัวตนจริงๆ มากกว่าตัวละครในหนังสือที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเรื่องแต่ง

ร่างลงในห้วงฝัน

เขียน nichacs
ภาพ InvernoDaisy
ไทโปกราฟิก Sasi Tee

ISBN [e-book] 978-616-583-777-4

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ไรจน์รัตนวาณิชย์
บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปฐิมาคุณ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตลา นิตชาติ
กองบรรณาธิการ ศโรภัสสรา เข้มทองใหญ่, นัทธมน จิตรรังสรรค์
พิสูจน์อักษร สวภัทร เพ็ชรรัตน์, วนัชพร เขียวชอุ่ม
กราฟิก อภิสิทธิ์ รสโรสง, นันทิภักดิ์ พรพิทยาลี
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด
19 สวนสน 9 ซอยรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609
<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ
ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ชาเป็นนักเขียนอิสระ

ตัวละครในทุกเรื่องราวที่เขอสรางมักมีเศษเสี้ยวของตัวเอง หรือใครสักคนรอบตัวเข
เชื่อถือว่าตัวละครเหล่านั้นมีชีวิตอยู่แต่เพียงในงานเขียน

ทว่า...บางทีเขาอาจจะคิดผิด

เมื่อเขารับรู้ได้ถึงเงาร่างของบางสิ่งที่ยึดตามหลอกหลอน

ร่างนั้นเป็นเพียงภาพลวงในความฝัน หรือแท้จริงนั้นเป็นร่างที่มีจริง

หมวดนิยายไทย

9 786165 837774

ISBN 978-616-583-7774

**DEX
PRESS**

shop.DEXclub.com

DEXpressclub

139 บาท